

Χίλια χρόνια νὰ μᾶς ζήσης, χαϊδεμένε Νικολῆ,
ἐπειδὴ ἐσὺ ἂν λείψης διὰ στιγμᾶς ἀπ' τὴ βουλή,
δὲν θὰ ξέρουμε ποῖος εἶναι τῆς πατρίδος ὁ προδότης,
τις ὁ τίμος κί' ὁ κλέπτης, τις ὁ ποῦρος πατριώτης.
Κί' ὁ καθέννας θὰ προσμένῃ ἀνυπόμονος νὰ δῇ
τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.

Σὲ φοβᾶται καὶ ὁ τάδες, σὲ φοβᾶται καὶ ὁ δεινας,
ἐπειδὴ ζητεῖς ἐλέγχους καὶ τῶν ἔργων των εὐθύνας
κί' ἀνακρίσεων συστήνεις αὐστηρὰς ἐπιτροπὰς
καὶ δικάζεις κί' ἐξελέγγεις καὶ παιδεύεις καὶ κτυπᾶς
καὶ τοὺς πάντας καταγγέλλεις ὀρισμένως καὶ σαφῶς
ὡς ἀντάξιός τῶν τοῦ Στεφίκου ἀδελφός.

Καὶ γυρεύεις ἀπ' τὸ βῆμα μὲ κουνήματα καὶ νάζια
τὴν Π ρ α σ ί ν η ν, τὴν Κ ι τ ρ ί ν η ν, τὴν μ α β ί α
[καὶ τὴ γ α λ ᾶ ξ ί α
καὶ ἀνάβουν τοῦ Τρικουπῆ καὶ τοῦ Ρῶμπολδ ἢ ποδιαῖς
κί' ἡ πατρίς σὲ καμαρώνει καὶ σοῦ δίνει καρυδιαῖς
καὶ φωνάζουν τ' ἀνταμάκια «σὺν ἀηδόνι κελαιδεῖ
τοῦ Στεφίκου τὸ ἀδρέφι, τοῦ Λεβίδη τὸ παιδί.»

Καὶ μερικὰ
θεατρικά.

Ἐπήγαμε ὅσῃν ὀ π ε ρ α κί' ἐμεῖς μετὰ τῶν ἄλλων
κί' ἠκούσαμεν τὸν κοπετόν, τὸν θρηῖνον καὶ τὸν σάλον,
καὶ ἴδαμε τὴν καθεμιά ξεπετακτὴ μαριόλα,
μὰ ποῖο πολλὴ ἐντύπωσι μᾶς ἔκαμε ἀπ' ὄλα
ἐκεῖν' ἢ περιφέρεια τοῦ πρώτου βαρυτόνου,
ποῦ σὺν κί' αὐτὴν δὲν ἴδαμε ἄλλη καμμιά πρὸ χρόνου.

Ὅποια περιφέρεια πραγματικῶς ἐκεῖνη!
καὶ τῆς εὐρείας φαίνεται ἀκόμη εὐρύτερα...
τὸν θαυμασιδὸν τοῦ Φασουλῆ βεβαίως θὰ ἐκίνει
καὶ ἴσως τοῦ ἐφαίνετο ὑδρογείος τις σφαιρα.
Κί' ἂν ἤθελ' ὁ βαρυτόνος μ' αὐτὴν νὰ τραγουδήσῃ,
τὸ θέατρο τοῦ Μπούκουρη ἔμποροῦσε νὰ γκρεμίσῃ.

Συχνάζουν εἰς τὸ θέατρον ἀμφοτέρω τὰ φύλα,
μὰ πρὸ πολλὴ πρὸς τὸ παρὸν συχνάζει β α ρ β α τ ί λ α.
Καὶ βλέπεις τὸ κομπότατον τοῦ βαρυτόνου σῶμα
κί' ἀκοῦς τὴν κάθε ψάλτρια κί' ἀκοῦς τὸν κάθε ψάλτη
κί' ὕστερα πᾶς ὅσῃν σου καὶ πέφτεις εἰς τὸ στρώμα
μὲ τὸν σπουδαῖον κίνδυνον νὰ πάθῃς Ἐφιάλη.

Τοῦ Χαΐνε ποιήματα,
ποῦ εἶναι γὰ φιλήματα.

Ὁ Χαΐνε, ὁ ποιητὴς τῶν φλογερῶν ἐρώτων,
ὅπου μεγάλον ἔκαμε ὅσῃν ἐποχὴ του κρότον,

ὅπου ἐσπούδασε πολὺ τὸ γυναικεῖον σῶμα
καὶ διὰ τοῦτο πρὸ πολὺ τὸν ἀγαπῶ ἀκόμα
καὶ ἤθελα κί' ἐγὼ καρδιὰ σὺν τῇ ὀδικῇ του νᾶχω,
θὰ ἔβγῃ αὔριον πρῶτ' λαμπρῶς μεταφρασμένος
ἀπὸ δεινὸν μεταφραστήν, τὸν Ἄγγελον τὸν Βλάχον,
ποῦ εἶναι μάννα εἰς αὐτὰ καὶ τετραπερασμένος.
Ὡς πρὸς τὸν τύπον, κύριοι, σᾶς λέγω ἕως τώρα
πῶς σὺν καὶ τοῦτο δεύτερο δὲν ἴδαμε βιβλίον
καὶ τέλος πάντων τρέξετε μὲ ὄλη σας τὴ φόρα
εἰς τῆς Ἐ σ τ ί α ς τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖο.
Δρόμισον φράγκα μοναχὰ θὰ εἶναι ἡ τιμὴ
καὶ τρέξετε πρῶτ' πούληθῆ σὺν χάσινο ψωμί.

Μέσα ὅσῃν σπουδαῖα τᾶλλα
καὶ τοῦ Νάσσου ἡ φευγάλα.

Σκορπῶ τ' Ἀπρίλη λούλουδα καὶ Καμπανίτην πίνω
γιὰ ἓνα φίλον φίλιτο, τὸν Νάσσο Ματσαβίνο.
Πᾶει, παιδιὰ, ἔχασαμε καὶ ἄλλον ἓναν ἄνδρα,
πάει κί' αὐτὸς νὰ παντρευτῆ ἐκεῖ ὅσῃν Ἀλεξάνδρα,
νὰ πάρῃ μὲ μελαχρινὴ κί' ἀφράτη Ἀμαζόνα
μὲ πεντακόσας μετρηταῖς σὲ τοῦτον τὸν αἰῶνα.
Καὶ τώρα σεῖς τῶν Ἀθηνῶν κοπέλαις κακομοίραις
ἓνα γαμπρὸ ξεγράψετε μὲ νοῦ, καρδιὰ καὶ γλύκα
καὶ σεῖς οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τρικουβερτοὶ μνηστῆρες
ξεγράψετε ἓνα θηλυκὸ, ξεγράψετε μὲ πρῶτα.

Καθέννας κρασοπότης
ἄς πιῇ κρασάκι πρώτης.

Ὁστοῦ Σοφοκλέους τὴν ὁδόν, εἰς τοῦ Βοσσέρ καρσί,
θὰ βρῆτε Σκοπελίτικο ἀθάνατο κρασί,
ὅπου ἀνίνει μυρωδιὰ ὅσῃν στόμα καὶ στὰ χεῖλια
καὶ τρέξετε ν' ἀδειάσετε καμμιά μικρὴ μποτίλια,
διότι ὡς γνωρίζετε, γενναῖοι κρασοπόται
κί' ὁ οἶνος τὰς καρδίας μας εὐφραίνει πότε πότε.

Δόξα νᾶχη ὁ θεός
κί' ἐτυπώθη ὁ Ρ ω μ η ὀ ς.

Ἀγγέλλομεν εἰς τὸ κοινὸν μετὰ χαρᾶς μεγάλης
πῶς πλήρη σῶματα Ρωμηοῦ ἔτυπωσ' ἡ Ἐ σ τ ί α
κί' ἂν θέλῃς ὅσῃν βιβλία σου καὶ τὸν Ρωμηὸν νὰ βάλῃς,
διὰ νὰ βλέπῃς κάποτε τοῦ Φασουλῆ τᾶστεια,
εἰς τὴν Ἐ σ τ ί α ν πῆγαινε κί' εἶναι γνωστὸς ὁ δρόμος...
τιμὴ δραχμαὶ τριάκοντα ὀλόκληρος ὁ τόμος.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅσῃν τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριστοῦ κατέβη — κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῶν — μ' ἓνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφφενὲ τῶν Ἐδ Φρονούντων — νόκτα ἕμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζῆδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια, σαντούρια — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γατοδῶρα.